

CATALUNYA
GROP N.R.

J. A SACO 415
SANTIAGO DE CUBA

BUTLLETI D' INFORMACIO CATALANA

NUMERO 31

PUBLICACIÓ DEL "CATALUNYA" GROP N. R.

MAIG 30. 1942

Crònica

LES entitats catalanes de Mendoza, Argentina, han publicat un manifest proposant la unió dels catalans sota un criteri coincident amb el nostre, és a dir, la unió dels catalans que creuen amb la nacionalitat i volen la independència de la pàtria.

Lògicament no es deu de comptar amb aquells que podrien debilitar l'acció dels catalans pel deslliurament definitiu de la nostra Pàtria. Aquesta és una veritat que es va imposant. Siguin equivocats o nó, fora introduir el germen d'una cinquena columna entre nosaltres. Si únicament es tracta de convencer-los val més tenir-los fora que dintre, on, indiscutiblement, representen un destorb.

L'esmentat document toca punts molt interessants. Per exemple, aquest: "...creiem equivocada i perniciosa la tendència a presentar-se com federalistes i menys federalistes d'una unió espanyola. Naturalment que el principi de "no dependència" no implica la negació d'adherir-se al federalisme i menys a un federalisme europeu, però creiem aquesta és una qüestió que no s'ha de prejudicar i que la posició que ha de dominar és la de presentar Catalunya com una **personalitat nacional** i la seva natural derivació és la independència".

Això és una qüestió de principis i una qüestió de moral patriòtica. Ho és de principis perquè tota idea federal representa una limitació del concepte independència. Per tant, és patriòticament recusable. Com molt bé diuen els germans nostres de Mendoza, és una qüestió que els catalans no tenim que prejudicar. Moltes fórmules federatives serien, des d'ara, rebutjades de pla per la immensa majoria dels catalans. D'altres no les acceptaria pas tothom que equival a dir que seguiria entre els catalans el procés de recuperació nacional. ¿Per què, doncs, parlar-ne, ara, els catalans? Si han d'ésser les circumstàncies les que ens hauran de plantejar, si per cas, una qüestió semblant, procurem evitar aquestes circumstàncies. ¿Com? Afirmant unànimement la nostra personalitat nacional i la nostra voluntat d'independència. Actuant amb personalitat pròpia.

Els que en parlen i ho fan en publicacions espanyoles, obren, conscientment o inconscientment, de manera anti-patriòtica. En presentar fórmules que no resolen el nostre problema nacional i representen únicament situacions transitòries, socaven, minen el patriotisme dels catalans i el mal encara s'agreuja perquè ho fan sense que ningú s'hagi amoïnat a demanar-los-hi. Ho fan per compte pròpia; de cara a Espanya, per mesquinesa patriòtica o per interessos molt particulars. Impedeixen, d'aquesta manera, que es produeixi la concentració dels catalans a un sol objectiu nacional: independència que no admet la possibilitat de cap pacte que pugui mermar la sobirania nacional. La situació patriòtica dels catalans, ara, no és la de limitar la nostra sobirania amb pactes que, si han d'existir, seran aquells que el poble català vulgui, com vulgui i men tre els vulgui.

I el que és molt pitjor, li fan el joc a l'enemic. Ningú, fora dels espanyols, s'imagina que pugui perdurar, després de la guerra, una estructura unitària a Espanya. Els espanyols es creuen forts i estan posseïts que aquella República Espanyola, perquè es deia democràtica, representa una panacea per a tots els problemes peninsulars. No comprenen ni comprendran mai tampoc, perquè hom acusa a aquell règim d'anti-democràtic. "Nunca me sumaré por nada a nada que quebrante la unidad española", és una de les darreres sentències de Prieto i ja sabem el que vol dir. El seu afany de domini és invariable. Ja compteu amb "lerrouxistes" d'avantguarda que defensen la Constitució del 31. Per debilitar-nos i dividir-nos els hi va molt bé als espanyols que hi hagin catalans preocupats en oferir-los-hi fórmules de transacció. Són els "lerrouxistes" de la reraguarda. Cuideu-vos d'aquells que us parlin de la comprensió dels polítics espanyols. Us enganyen. Els esforços de tota una generació de catalans que fiaven en la comprensió espanyola, anaren a parar a la categoria de "Región" que va concedir-nos la darrera República. Azahara, a quin esforç personal se li degué la concessió d'aquell minso Estatut, no obrà per comprensió del nostre problema en interès de Catalunya, sinó que, per intuïció del nostre problema, obrà contra Catalunya i en interès d'Espanya. Més intel·ligent que d'altres, va adoptar una nova forma de dominació; va lligar-nos políticament. Per això va dir: "Sois esclavos de la justicia". Exactament. Esclaus sempre!